

Úc Châu ký sự - 20 ngày trên xứ sở Chuột Túi (Kangaroo) (Tác giả: HỒ THỊ KIM TRÂM)

Phần 1: Perth - Western Australia

Tháng 10/2023, tôi từ Mỹ về thăm Việt Nam sau hơn 8 năm chưa về quê; và đầu tháng 11/2023, tôi bay tiếp qua Perth - Tiểu bang miền Tây Úc Đại Lợi. Tôi chọn ghé Perth đầu tiên trong chuyến du lịch Úc Châu trước khi nơi đây vào Hè, vì khí hậu Tây Úc thường nóng hơn các tiểu bang khác. (Mùa Xuân Úc Châu từ tháng

9 đến tháng 11.) Tuy vậy, dù vẫn đang còn một tháng Xuân, thời tiết Perth đã nắng nóng tương như mùa Hè đang hiện hữu.

Theo lời mời “ghé chơi cho biết nhà mới” của Nguyễn Ngọc Dzoanh, bạn cũ thời Trung Học Đệ Nhị Cấp, Trường NLS Bảo Lộc, tôi đã lưu trú tại nhà mới của vợ chồng Dzoanh, tọa lạc trên đường Viola, thành phố Beechboro, phía Nam Perth. Beechboro là một thành phố nhỏ yên tĩnh. Hầu hết những căn nhà có kiến trúc thấp, tường gạch với mái ngói đỏ hoặc đen, sân trước đều có vườn trồng hoa hồng, hoa giấy, hoặc các loại cây chịu nắng như Thiên Tuế, Cọ, vv. Nhà của bạn có vườn hoa trái trước sân, được Loan - phu nhân của Dzoanh chăm sóc cẩn thận nên nhìn xanh mát, dễ thương. Ngoài tôi, nhân dịp này Dzoanh còn mời vợ chồng hai người bạn thân khác ở Virginia và California sang chơi, nhưng các bạn ấy đều bận việc không đi được.

Tận dụng hết những ngày thăm viếng ít ỏi nhưng để tôi có thể biết được những địa điểm nổi tiếng của miền Tây Úc, Dzoanh đã lên chương trình trước khi tôi qua nên thời gian không bị bỏ phí một buổi nào. Loan vẫn còn đi làm và đi học thêm trong tuần nên ít có thời giờ rảnh cùng đi chơi.

Ngay sáng hôm sau, Dzoanh lái chiếc Porsche ra khỏi garage.

- Xe này mới chạy đường dài được, Dzoanh nói.
- Tôi hỏi “đường dài là bao xa?”
- Thì cứ lên xe ngồi hẳn biết”.

Không cần thắc mắc, tôi đến mở cửa đằng trước, định leo lên xe.

- Đi đâu đấy? Dzoanh hỏi, rồi tiếp:
- Có phải đang ở Mỹ đâu.

Ừ ha! Tôi sực nhớ ra bên Úc lái xe ngược với Mỹ. Thói quen này tôi bị mắc lỗi hoài mà cứ quên như lần qua Anh quốc trước đây vậy.

Chuẩn bị sẵn bánh mì và nước uống cho chuyến hành trình xa nhất, Wave Rock - Hyden, cách Beechboro khoảng gần 400km (250 miles). Dzoanh lấy đôi giày “hiking” cho tôi mượn để leo dốc khỏi trượt và nhấc mang theo mũ, áo khoác để chống nắng gió. Nghe vậy tôi đủ biết Wave Rock là một nơi rất xa và khí hậu

không dễ chịu chút nào. Tôi qua vừa xuống phi cơ, sáng nay lại ngồi bó gối trên xe, để rồi xem sức chịu đựng của tôi tới đâu?

Đường trong thành phố rất nhiều “roundabout” (bùng bình) lớn, nhỏ nên xe cứ cua qua quẹo lại, không quen là lạc tay lái như chơi! Ra xa lộ thì xe chạy êm làm hai mắt tôi muốn híp lại, phải ráng tập trung nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ cho tỉnh ngủ. Lúc ấy tôi để ý thấy dọc bên lề xa lộ, cách chừng 1km-2km có những cái thùng nắp đậy kín rất lạ. Như đọc được thắc mắc hiện lên trên mặt tôi, Dzoanh nói:

- Camera đó T.
- Sao không thấy camera đâu? Giống cái Pet house hơn. Tôi hỏi lại.

Dzoanh giải thích:

- Lúc trước người ta đặt camera lộ thiên, sau này có nhiều người tự nhiên nhận được giấy phạt gửi về nhà vì bị ghi hình lái xe quá tốc độ. “Bad guy” bực mình nên phá camera. Chính phủ phải cho camera vô thùng nên hết bị phá tới giờ.

Mất gần 6 tiếng đồng hồ ngồi ê ẩm trên xe, cuối cùng cũng đến Hyden, một thành phố nhỏ ngoại ô Perth, nhiều rừng cây và sỏi đá. Chiếc Porche tiếp tục men theo “đường về quê xa lắc xa lơ” cho tới khi tôi nhìn thấy tấm bảng “Wellcome to Wave Rock” mới thật sự tỉnh ngủ. Đọc bảng giới thiệu gần bãi đậu xe, tôi biết được trước đây Wave Rock có tên Hyden Rock, và vì sao lại là Wave Rock thì nhìn hình trên bảng đã hiểu ngay. Bãi đậu xe có vài chỗ trống vì du khách muốn trở về trước khi nắng lên cao cho nên Dzoanh không mất công tìm chỗ đậu xe. Tôi bước xuống xe vươn vai, duỗi chân cho đỡ mỏi trước khi bắt đầu khám phá Wave Rock vào giữa trưa trời nắng gắt.

Đó là một ngọn đồi đá granite có nhiều vân sọc trắng-đen-nâu liên tiếp, đan xen như tranh vẽ. Vách đá bên trái từ hướng đi vào, cao sừng sững, khoảng 15 mét (50 feet), lượn quanh ngọn đồi dài khoảng 110 mét (360 feet). Những đường vân sọc trên chiều dọc vách đá chính là những đường nứt, thành hình uốn cong giống ngọn sóng lớn đang vươn lên sắp ập vào bờ, chân sóng thì trải rộng thành lối đi dưới chân khách bộ hành. Đúng là một kiệt tác điêu khắc của thiên nhiên. Bên phải lối đi là rừng thông xanh cao vút và những khóm cây, đám cỏ thấp phủ đầy bụi. Toàn cảnh tạo nên một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ.

Rảo bước theo bức tường hình sóng biển quanh đồi đá chính là đang đi dưới chân đồi, đến cuối đường thì bắt đầu leo đồi. Đỉnh đồi cao, rộng mênh mông trên kia sẽ là thử thách tiếp theo của tôi. Tối được đây thì không còn bóng mát của vòm

sóng cũng không một cành cây, bụi cỏ. Đường lên đồi toàn đất và đá, phía trên là một bầu trời nắng chói chang. Càng leo lên cao thật sự càng không dễ dàng gì, nhưng cứ thử xem... Bỗng dưng ruồi ở đâu xuất hiện rất nhiều. Cả một đại gia đình họ hàng ruồi, từ con lớn xác tới con nhỏ nhít, bay vo ve quanh mặt tôi. Dùng luôn hai tay quạt ruồi, nhưng đàn ruồi “vô cùng thân thiện” này cứ bám lấy tôi không rời. Muốn ghi vài “pô” những tảng đá đẹp trên đồi mà phải đuổi ruồi kiểu này e là khó có tấm ảnh nào ra hồn.

Dzoanh lại phải giải thích:

- Xứ Úc này nổi tiếng xứ ruồi nên người ta đã chế ra loại mũ rộng vành có xoi lỗ chung quanh treo mấy thứ lắc qua lắc lại để đuổi ruồi đó.

Tôi nhớ ra trước khi qua Úc Châu đã nghiên cứu văn hóa phong tục ở đây, có thấy hình du khách đội những chiếc mũ như Dzoanh mô tả. Thì ra Tây Úc không những nóng lại còn thêm ruồi! Mất hết kiên nhẫn, tôi đành ngồi lên một mồm đá nhỏ núp dưới bóng một tảng đá lớn, thở và quạt ruồi. Trong khi đó anh bạn Dzoanh cứ bảo đưa phone đây, đứng chỗ này, ngồi chỗ kia chụp thêm vài tấm hình.

- Không biết Wave Rock là chưa đến Tây Úc.

Dzoanh quảng cáo câu này không biết bao nhiêu lần để khuyến khích tinh thần đam mê du lịch của tôi.

Chưa leo lên hết đỉnh đồi, chỉ đứng trên một tảng đá cao nhìn xuống thành phố Hyden nhỏ xíu dọc theo Lake Grace, mắt tôi đã hoa lên. Tuy nhiên, phải công nhận lời quảng cáo của Dzoanh không sai. Wave Rock đúng là một điểm du lịch nổi tiếng của Tây Úc.

Những ngày sau, Dzoanh cho xe xuôi North Perth về phía biển, và cũng chọn đi từ bờ biển xa tới gần Beechboro hơn.

Trước hết là Ocean Reef, trải dài đến Iluka Beach. Bãi biển dài, đẹp, rất nhiều vỏ sò ốc đủ màu dạt lên bờ cát vàng có lẫn đá nâu. Nước trong xanh trở nên mát rượi dưới trời nắng cháy da. Ở đây, đến mùa Hàu (Oysters), người dân có giấy phép được tự do thả lưới bắt được rất nhiều Hàu, thường con nhỏ thì họ thả lại xuống biển do tinh thần bảo vệ thiên nhiên của dân Úc rất cao (như các nước văn minh khác), cho nên số lượng Hàu luôn dồi dào và là nguồn hải sản chính của Ocean Reef. Tôi đùa:

- Oyster này mà đem về Mỹ là bộn tiền.
- Thì đóng thùng lạnh mang về đi. Dzoanh nói như thiệt.

Rời Iluka Beach, chúng tôi đi tiếp đến Hillarys Boat Harbour nằm trên Ấn Độ Dương (Indian Ocean). Đây là hải cảng quân sự đầu tiên của Tây Úc, sau này trở thành thương cảng và cả du thuyền qua lại. Du khách rất ưa thích ghé đến đây vì cảng đẹp và phồn thịnh.

Tiếp tục đi theo hướng Bắc về phía bờ biển, chúng tôi vào trung tâm thương mại Haystreet Mall, được đặt theo tên ông Robert William Hay, Tổng Thư Ký dưới thời thuộc địa Vương Quốc Anh. Đây là con đường Trung Tâm Thương Mại của Perth. Một trong những phố chính là Phố Đi Bộ (pedestrian mall), sạch đẹp và an toàn. Dọc hai bên đường là những tiệm ăn Âu, Á và hàng quán bán đủ loại quần áo, giày dép, túi xách, v.v.. từ bình thường đến sang trọng. Trên phố có vài ngôi nhà đã sửa sang một ít bên ngoài để mở tiệm, còn phần nhiều vẫn giữ lại kiến trúc xưa cổ, dấu tích của thời thuộc địa.

Từ Haystreet Mall ra, Dzoanh lái xe dọc theo đường biển North Perth, ghé lại Elizabeth Quay nằm trên bờ biển. Đây cũng là một trong những bến cảng nổi tiếng của Perth, có Barrack Square trên sông Swan, và Swan Bells với 18 tầng chuông bằng kính, còn gọi là The Bell Tower (Tháp Chuông). Chúng ta có thể mua vé lên Ferry (phà nhỏ) dạo chơi một vòng Swan River, ngắm nhìn thành phố bên bờ sông để thấy hết vẻ đẹp toàn cảnh cảng Elizabeth.

Xuôi Nam về hướng South Perth, xe chạy ngang qua Kings Park. Phía xa xa là chiếc cầu nhỏ trong khu May Drive Parkland cỏ xanh mướt khiến khung cảnh thêm thơ mộng. Dzoanh dừng xe, tìm chỗ đậu dưới bóng cây mát rười rồi cùng tôi thả bộ vào Synergy Parkland viếng VietNam War Memorial. Dzoanh chỉ vào bức tượng giới thiệu lịch sử của nó. Vừa nghe tôi vừa tự ghi vài tấm hình quanh tượng đá. Đó là tượng hai người lính Việt và Úc, đứng trên bục đá cao. Theo cách giảng giải tỉ mỉ về lịch sử bức tượng, tôi nhận ra niềm tự hào của Dzoanh vì anh bạn đã từng là lính Việt Nam Cộng Hòa, được tôn trọng ở một quốc gia văn minh. Tôi cũng ngạc nhiên và kính trọng chính phủ nước Úc đã ký chấp thuận thỉnh nguyện thư của Hội Cựu Quân Nhân Úc về việc tranh đấu cho quyền lợi của những cựu quân nhân Việt Nam Cộng Hòa, được hưởng đặc quyền như cựu quân nhân Úc từ năm 1990 đến nay.

Không xa Synergy Parkland là Kings Park. Vùng đất rộng lớn này là nơi tập hợp bởi ba công viên, với cỏ cây hoa lá pha trộn nhiều nét riêng; là Botanic Garden, trồng nhiều hoa quý, đẹp, cùng hai công viên thiên nhiên Grassed

Parkland và Natural Bushland lưu giữ các loại cây tự nhiên. Tất cả đều được chăm sóc, gìn giữ sự tươi mát và xanh đẹp cho trung tâm thành phố. Kings Park nổi tiếng với tượng đài The Australian War Memorial. Nơi đây hằng năm vào ngày 11 tháng 11 đều tổ chức Lễ Chiến Sĩ Trận Vong (Remembrance Day), tưởng niệm những chiến sỹ đã anh dũng hy sinh trong thế chiến I và II. (Rất tiếc hôm đó tôi đã không còn ở Perth).

Đi chơi một ngày cũng sắp chiều tà. Hoàng hôn bắt đầu bao phủ khung trời South Perth. Dzoanh đón Loan đi học về, và ba người chúng tôi vào một tiệm ăn Việt Nam ở trung tâm thủ đô Crawley sau khi chạy vài vòng quanh phố để tìm chỗ đậu xe bên lề đường. Ăn uống xong, Dzoanh lái xe ra bờ sông - một nhánh của Swan river chảy qua, hóng gió. Không biết hôm đó 15 hay 16 Âm lịch mà trăng tròn, sáng, chiếu xuống mặt nước gợn sóng lăn tăn rất đẹp. Gió thổi mát lạnh, xua tan hơi nóng ban ngày. Trên đường về nhà, Dzoanh chạy ngang trường Đại Học xưa nhất Tây Úc là The University of West Australia. Nhưng trời đã tối nên tôi chỉ thấy sơ kiến trúc kiểu Anh Quốc cổ điển bên ngoài.

Ngày cuối ở Perth, địa điểm cuối tôi đến là Mandurah, một thành phố bên bờ biển Tây Úc. Dọc theo bờ biển là những ngôi nhà nghỉ mát mới xây, có balcony hướng ra biển. Từ thành phố nhìn ra xa là cây cầu cô Old Mandurah Bridge. Dãy nhà nghỉ mát mới xây tường gạch, mái ngói, hàng rào gạch nhìn rất kiên cố nhưng không hấp dẫn thị giác của tôi bằng những ngôi nhà nhỏ bình thường nhưng ngộ nghĩnh bởi chúng được sơn đủ loại màu khác nhau bên ngoài cửa sổ, cửa lớn, tường và hàng rào gỗ. Tôi gọi đó là nhà búp bê. Tiện đường, Dzoanh cho xe chạy ngang căn nhà cũ gần biển, hai vợ chồng đã bán cách đây vài tháng. Chiều Loan tan việc, chúng tôi đi ăn bữa tối tại một nhà hàng Việt Nam khác trong thành phố Moley.

Hôm sau, Loan nấu cơm Việt Nam có canh rau và cá nướng để “chị T. ăn đi đường cho chắc bụng”, theo lời bạn ấy. Chúng tôi còn dư thời gian ngồi coi TV phim cao bồi và mọi da đỏ trước khi hai bạn đưa tôi ra phi trường Perth để bay tiếp qua phi trường Kingsford – Sydney, New South Wales.

Dư thời giờ vậy mà tôi vẫn quên cái mũ, dù hành lý đã để sẵn ngay cửa ra vào. Chiếc mũ mang theo từ miền Đông Bắc Hoa Kỳ xem như món quà kỷ niệm tình bạn với thành phố Beechboro, Tây Úc.

Hồ Thị Kim Trâm